

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: F. Ř., narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,
proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. KUUK/067090/2022/DS/Hac,

takto:

1. Žaloba se **zamítá**.
2. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KUUK/067090/2022/DS/Hac, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) vydané dne 28. 1. 2022, č. j. MgMT/009451/2022, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a provedený záznam dvanácti bodů ke dni 11. 9. 2021 byl potvrzen. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i shora odkazované prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že byl napadeným rozhodnutím, resp. postupem správních orgánů, zkrácen na svých právech tak, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalovaný totiž zcela ignoroval žalobcem předložené důkazy a návrhy. Ve správním řízení žalobce předložil rozhodnutí různých správních orgánů ve shodných věcech, z nichž vyplývá jejich ustálená rozhodovací praxe týkající se nezpůsobilosti podkladů pro provedení záznamu bodů v bodové evidenci řidiče. K tomu žalobce bez dalšího poukázal na rozhodnutí správních orgánů „*například* č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo ze dne 6. 1. 2020 či MUCE 20786/2019 SO (...) č. j. KUJCK-24343/2020 ze dne 13. 2. 2020 či č. j. ŘP/741/19-16/Ka“. V návaznosti na to žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje shora popsáním způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Následně žalobce uvedl, že v odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče s tím, že oznámení od příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnávána s odpovídajícím rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce upozornil, že rozhodnutí i přes specifičnost blokového (příkazního) řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a bylo z něj zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce zmínil rozhodnutí v blokových řízeních – blok série HG/2014, č. G 1498901, a blok série GF/2013, č. F 0832677, které nejsou dle jeho názoru v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série FC/2013, č. C 1404971, ze kterého je dle jeho názoru zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce přitom nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového (příkazního) řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. V kontextu dříve uvedených skutečností pak žalobce namítl, že z vydaného rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, jakého jednání se měl přestupce dopustit, a to s odkazem na popis jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti. Podstatnou náležitostí je také dle žalobce kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se přestupek stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce dále uvedl, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

5. Konkrétně k bloku na pokutu ze dne 5. 7. 2020 pak žalobce namítl, že v kolonce č. 5 byla uvedena neúplná právní kvalifikace povinnosti, která měla být žalobcem porušena, když zde byl zmíněn pouze „§ 18/4“, namísto „§ 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ K tomu žalobce dále obsáhle citoval odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech (konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje dne 5. 2. 2020, č. j. KUJCK 19967/2020, ze dne 11. 1. 2019, č. j. KUJCK-4667/2019, a ze dne 4. 6. 2018, č. j. KUJCK-74444/2018, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 21. 5. 2019, č. j. MSK 19765/2019, Městského úřadu Ivančice ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. S-MI 18038/2018, Městského úřadu Benešov ze dne 30. 12. 2019, č. j. MUBN/232813/2019/ODSA, a Městského úřadu Hlučín ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vove).
6. Souhrnně pak žalobce namítl, že přestupky v dotčených pokutových blocích nebyly vymezeny individualizovaným popisem jednání (tj. nebylo z nich bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde a za jaký přestupek byly pokuty uloženy), a tudíž nejsou způsobilými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. V tomto směru též odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2017-39. Příkladem absence konkretizace a individualizace je poté v předmětné věci dle názoru žalobce právě poukazovaný blok na pokutu ze dne 5. 7. 2020.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále uvedl, že se správní orgány při svém rozhodování řídí zákony a soudními rozhodnutími, avšak nejsou vázány se zabývat rozhodnutími jiných správních orgánů.
8. Následně žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, přičemž konstatoval, že v řízení o námitkách správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Žalovaný poté zmínil, že se ve věci podrobně zabýval veškerými dotčenými pokutovými bloky, které byly řádně porovnávány s jednotlivými oznámeními o přestupcích tak, jak bylo popsáno v napadeném rozhodnutí.
9. K bloku na pokutu ze dne 5. 7. 2020 žalovaný předně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, přičemž dále uvedl, že je v něm popis skutku řádně rozepsán. Pokud měl tedy žalobce jakékoliv pochybnosti během projednávání přestupku na místě samém, neměl projevit svůj souhlas s blokovým řízením, jakož ani s údaji zaznamenanými v daném bloku na pokutu. Žalobce tudíž mohl využít práva na zahájení „běžného“ řízení o přestupku. Žalovaný pak v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Úvodem soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Soud je totiž oprávněn, a současně povinen, přihlížet k vadám řízení vyjmenovaným v § 76 odst. 1 s. ř. s. *ex officio*, pouze tehdy, pokud brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 3 Afs 136/2018-99). Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovýmto vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 13. 6. 2007 č. j. 5 As 73/2006-121). Právě v tomto světle tedy zdejší soud přistoupil k vypořádání žalobkyní uplatněných námitek ve věci.
14. Nejprve se soud zabýval toliko obecně tvrzenou námitkou žalobce, že se žalovaný nezabýval jím předloženými důkazy a návrhy, přičemž v daném ohledu žalobce poukázal na to, že v rámci předmětného řízení předložil rozhodnutí různých správních orgánů ve shodných věcech, z nichž vyplývá jejich ustálená rozhodovací praxe týkající se nezpůsobilosti podkladů pro provedení záznamu bodů v bodové evidenci řidiče. Této argumentaci žalobce však soud nepřisvědčil, neboť takovouto vadu řízení ve věci neshledal. Žalobce totiž v průběhu správního řízení žádné důkazní návrhy neučinil, když v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí magistrátu toliko citoval (byť obsáhle) odůvodnění rozhodnutí různých správních orgánů, a to v kontextu otázky způsobilosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný tak tyto citace rozhodnutí různých správních orgánů v obdobných věcech uplatnil pouze jako součást jeho odvolací argumentace, nikoliv tedy jako důkazní návrh. Soud pak v řešeném Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námítky žalobce, přičemž zřejmým způsobem reagoval právě i na citace odkazovaných rozhodnutí jiných správních orgánů. K těmto rozhodnutím žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že ve věci rozhodoval o jednotlivých případech na základě relevantních podkladů pro záznam bodů, jak mu ukládá též judikatura Nejvyššího správního soudu, přičemž žalobcem uvedené citace názorů jiných správních orgánů vyhodnotil nepřipadnými, resp. se s těmito neztotožnil. Následně žalovaný přistoupil k hodnocení obsahu jednotlivých podkladů týkajících se veškerých žalobkyní namítaných případů. K tomu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že při zohlednění specifík blokového (příkazního) řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém (příkazním) řízení uložena. Podstatné přitom je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, která přestupce porušil. Z doložených kopií bloků na pokutu tak bylo dle konstatování žalovaného zřejmé, že jednání žalobce bylo vždy identifikováno dostatečně přesně, přičemž tak bylo možné jeho podřazení dle zákona o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tedy dle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s odvolací argumentací žalobce dostatečně vypořádal, přičemž srozumitelným způsobem zodpověděl i námítky zpochybňující způsobilost bloků na pokutu jako podkladů pro záznam bodů a zabýval se i tvrzením upozorňujícím na odlišnou rozhodovací praxi správních orgánů.

15. Před vypořádáním dalších žalobních námitek pak soud považuje za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle konstantní judikatury správních soudů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích nebo zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
16. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další

okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je pak předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení poté odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

17. V případě námitek proti zaznamenání bodů tak může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stát usnesením vydaným *ex officio* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
18. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.
19. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek uplatněných žalobcem ve věci. Ten zpochybnil záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly zaznamenány na základě bloků na pokutu ze dne 10. 2. 2019, 18. 7. 2019, 5. 7. 2020, 19. 11. 2020 a 11. 9. 2021. Soud přitom shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích zcela odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém (příkazním) řízení.
20. Jak už bylo dříve uvedeno, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém (příkazním) řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenámítal, přičemž ani soud neshledal, že by takovouto vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém (příkazním) řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tom, zda obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém (příkazním) řízení je tedy dostatek relevantních údajů v bloku na pokutu.

21. V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 10. 2. 2019, 18. 7. 2019, 5. 7. 2020, 19. 11. 2020 a 11. 9. 2021, jak už bylo dříve rekapitulováno. Soud tudíž prostudoval příslušné (žalobcem namítané) bloky na pokutu a shledal, že je v nich žalobce jako přestupce jednoznačně identifikován, uveden je také stručný slovní popis přestupkového jednání (včetně místa a času jeho spáchání) a dále údaj o tom, podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován. Obsažena je též vždy totožnost oprávněné úřední osoby (mj. uvedením služebního čísla), místo i datum vydání bloku. Každý pokutový blok je poté stvrzen podpisem žalobce.
22. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, vyslovil, že *„[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým (...) odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, (...) [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“*
23. V nyní posuzovaném případě soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od uvedených závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, jakkoliv odchýlit, a proto konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech dotčených pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že najisto umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Jinými slovy, v dané věci hodnocené pokutové bloky po obsahové stránce zcela vyhověly nárokům, které na ně klade výše odkazovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
24. Soud přitom k žalobcem konkrétně namítaném bloku na pokutu ze dne 5. 7. 2020 blíže uvádí, že v něm byla jednoznačně ztotožněna osoba žalobce jako přestupce, když se zde vyjma jeho osobních údajů uvádí i číslo jeho občanského a řidičského průkazu. Naprosto zřejmá je i výše uložené sankce (700 Kč), jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Seznatelný je také podpis samotného přestupce. V předmětném bloku na pokutu je poté v části popisu skutku konstatováno: *„dne 5. 7. 2020 v 19:54 hodin v obci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“*

Oldřichov u městského úřadu ze směru z Jeníkova, překročení rychlosti 50/65/62 podle § 18/4 vozidlem Škoda Citigo, zelená barva, rz: X.“ Dle hodnocení zdejšího soudu je tak i popis skutku slovy dostatečně specifikován. Zároveň je pro potřeby blokového (příkazního) řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku. Pokud se v této souvislosti dále jedná o odkaz na právní kvalifikaci daného jednání – porušení „§ 18 odst. 4“, přičemž zde absentuje uvedení zákona o silničním provozu, soud i přes tento deficit neshledal, že by v posuzované věci došlo ke zpochybnění způsobilosti daného pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru. V návaznosti na výše odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a za jasně popsanych okolností tohoto případu je totiž třeba uvést, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo nepochybně na úseku silničního provozu, přičemž obecný rámec právní regulace vztahů, které se týkají silničního provozu, je obsažen právě v zákonu o silničním provozu. Vycházeje z těchto faktů tedy bylo zřejmé, že se v předmětném bloku na pokutu zmíněný odkaz na „§ 18/4“ vztahuje přímo k tomuto zákonu, který v dotčeném ustanovení mj. jasně stanovuje, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Za vyvstálé situace tudíž bylo možno se spokojit i s pouhým odkazem na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, ač tento odkaz v bloku na pokutu chybně neobsahoval výslovné uvedení daného zákona, neboť ve spojení s dalšími údaji stran jasného popisu protiprávního jednání žalobce, nebylo o spáchání samotného skutku pochyb. Podstatným tak zůstává, že veškeré údaje uvedené v namítaném pokutovém bloku ve svém souhrnu skutek žalobce dostatečně konkrétně popisují, a umožňují tak jednoduše seznat i jeho konkrétní právní kvalifikaci - tj. porušení povinnosti plynoucí z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který mj. stanovuje, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h).

25. Ve shora uvedeném případě, stejně jako ve zbylých toliko obecně namítaných případech, se přitom žalobce na místě učiněným zjištěním a právní kvalifikaci přestupků nijak nebránil, ač tak nepochybně mohl učinit, přičemž bloky na pokutu vždy podepsal. Předmětné pokutové bloky tudíž soud vyhodnotil jako dostatečně určité a srozumitelné. K tomu je příléhavým odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 9 As 125/2012-33, v němž bylo konstatováno, že „[s]tvrzením převzetí pokutového bloku obviněný z přestupku souhlasí s vyřízením věci v blokovém řízení. Podpis obviněného na pokutovém bloku potvrzuje jeho zavinění za přestupek a dále i veškeré zde uvedené skutečnosti, tj. zejména, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, odpovídá zde uvedenému popisu.“
26. S ohledem na veškeré dříve popsané skutečnosti tak v řešeném případě nelze přisvědčit obecným, resp. univerzálním, námitkám žalobce stran obsahu pokutových bloků, které se naprosto mívají se skutečnostmi plynoucími ze samotného správního spisu.
27. Vzhledem k relevantní právní úpravě a výše citované konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu proto zdejší soud neshledal, že by některé z nadepsaných rozhodnutí vydaných v blokovém (příkazním) řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifickou blokového (příkazního) řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě, soud opětovně zdůrazňuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě shora odkazovaných pokutových bloků dle hodnocení soudu splněny.

28. Dle přílohy zákona o silničním provozu se pak za porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután zaznamenají v registru řidičů 3 body, za jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km/h a méně než 20 km/h v obci zaznamenají v registru řidičů 2 body. Ve smyslu přílohy k zákonu o silničním provozu tak byly žalobci za každý z výše uvedených přestupků přičteny body následovně: za přestupek spáchaný dne 10. 2. 2019 – 3 body, za přestupek ze dne 18. 7. 2019 – 3 body, za přestupek ze dne 5. 7. 2020 – 2 body, za přestupek ze dne 19. 11. 2020 – 2 body a za přestupek ze dne 11. 9. 2021 – 3 body. Žalobce tak celkem dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, jejichž dosažením řidič pozbývá řidičské oprávnění ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.
29. Žalobce v žalobě také zpochybnil argument žalovaného, že jako přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém (příkazním) řízení a správnosti takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal sám přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud plně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobkyně nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobkyně převzala odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobkyně stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobkyně rovněž vědomě vstoupila do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měla žalobkyně jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměla projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měla využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobkyně nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018-44, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019-24 a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37).

30. V tomto kontextu tedy soud zdůrazňuje, že na předmětné bloky na pokutu je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V dané věci přitom nebyly pokutové bloky zrušeny. Soud proto s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti uzavírá, že se magistrát i žalovaný posuzovaným případem zabývali naprosto dostatečně, přičemž vzali v potaz všechny rozhodné skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu.
31. Upozornil-li žalobce také na zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018-55, nebo ze dne 19. 6. 2020, č. j. 5 As 187/2017-62, popř. i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 15 A 302/2017-41). Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci najisto dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní a plně přílehlavou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž zároveň v souladu s ní i rozhodl. Zdejší soud proto shledal, že postupem žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, přičemž nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že jiné správní orgány rozhodují v podobných případech odlišně než žalovaný, tak nepředstavuje dle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 366/2018-40, ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 190/2017-45, či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 6 As 195/2020-37).
32. Předmětné záznamy bodů žalobce v registru řidičů tudíž byly provedeny plně v souladu s příslušnými právními předpisy, na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích (blokových pokut), která jsou plně způsobilým podkladem pro záznam bodů.
33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tak žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
34. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. prosince 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu